U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **G. Y.,** zastoupené JUDr. Zdeňkem Svobodou, advokátem se sídlem Žižkova 4, Cheb, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 63 Az 81/2006, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2006 č.j. OAM-775/VL-19-04-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 7. 2007 č. j. 63 Az 81/2006 – 28,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala včas kasační stížnost proti shora uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 7. 2006 č.j. OAM-775/VL-19-04-2006. Rozhodnutím žalovaného nebyl stěžovatelce k její žádosti udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že v případě stěžovatelky nebylo prokázáno, že by případ se znásilněním a výhružkami jejího přítele, byť státního zaměstnance, znamenal pronásledování stěžovatelky z důvodu vyjmenovaných v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a ve smyslu § 91 téhož zákona není založena překážka vycestování.

Krajský soud v Ostravě se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti svědčící o pronásledování ve smyslu § 12 či § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Soud zjistil, že stěžovatelka neopustila zemi původu z důvodu, že by byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání politických názorů. Bylo zjištěno, že stěžovatelka opustila zemi původu kvůli snaze vyhnout

se pronásledování ze strany jejího přítele. Na policii se sice hodlala obrátit, ale nakonec tak neučinila, když jí přítel vyhrožoval, neobrátila se s žádostí o pomoc ani na nadřízené policejní orgány, na ombudsmana ani na nevládní organizace. Nebylo prokázáno, že by státní orgány Ukrajiny schvalovaly či podporovaly nezákonné jednání, ke kterému mělo dojít (znásilnění stěžovatelky), ani že by nebyly schopny zajistit přiměřenou ochranu ve věci výhružek jejího přítele. Další námitky stěžovatelky směřovaly k některým ustanovením správního řádu. Stěžovatelka neuvedla důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a rovněž nebyly shledány překážky vycestování do země původu ve smyslu § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností od 13. 10. 2005. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud kasační stížnost věcně projednat.

Ze shora uvedeného hlediska Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možno dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Stěžovatelka v kasační stížnost uváděla, že soud při svém rozhodování podcenil nebezpečí, které ji v domovském státě hrozí, zejména pro napadání a vyhrožování újmy na zdraví, byla znásilněna a bylo jí vyhrožováno i smrtí ze strany nositelů státní moci, a tedy se oprávněně obává, v případu návratu o své zdraví i život. Důvod k podání kasační stížnosti spatřovala stěžovatelka v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť krajský soud dle názoru stěžovatelky nesprávně posoudil právní otázky, a to zejména v posouzení spolehlivě zjištěného stavu věci a řízení, které předcházelo, rozhodnutí nebylo přesvědčivé a správné tak, jak má na mysli § 3 odst. 4 správního řádu. Zároveň nesouhlasila s nedůvodností žaloby, neboť byly naplněny podmínky ve smyslu § 12 písm. a) b) a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhovala, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatelka dále navrhovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Irelevancí vyhrožování a napadání ze strany soukromých osob jako důvodu pro udělení azylu se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz., či v rozsudku ze dne 3. 11. 2005, č. j. 6 Azs 550/2004 - 69, www.nssoud.cz.

Obecné námitky týkající se nesprávně posouzené právní otázky stran spolehlivě zjištěného stavu věci a řízení bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu, byly již předmětem množství rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, namátkou

lze uvést např. rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a nebyl shledán ani žádný další důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji tudíž nepřijatelnou a odmítl ji.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu